

Sygn. akt **VIII C 1065/15 upr.**

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Kielcach Wydział VIII Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Katarzyna Latała

Protokolant sekr. sądowy Agnieszka Nowek

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2015 roku w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. SMS Kredyt sp.j. we W.

przeciwko J. S. (1)

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Katarzyna Latała

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 5 maja 2015 r. do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie powód (...) sp. z o.o. SMS Kredyt Sp. j. we W. domagał się zasądzenia od pozwanej J. S. (1) kwoty 920,67 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 778,16 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż za pomocą środków porozumiewania się na odległość (telefon) zawarł z pozwaną umowę pożyczki pieniężnej, przy czym pozwana poinformowana została o całkowitych kosztach pożyczki oraz o innych wymaganych warunkach udzielenia pożyczki, na podstawie zawartej umowy pozwanej w dniu 27 sierpnia 2013 r. wypłacona została kwota 1 000 zł. Powód wskazał, iż za cały okres obowiązywania umowy kwota odsetek umownych wynosi 10,69 zł, nadto w związku z udzieleniem pożyczki pozwana była zobowiązana także do zapłaty na rzecz powoda opłaty operacyjnej w wysokości 431,43 zł stanowiącej jednocześnie prowizję za udzielenie pożyczki oraz opłatę przygotowawczą związaną z jej udzieleniem. Z uwagi na brak dokonania spłaty pożyczki w wysokości i terminach określonych w umowie powód rozpoczął naliczanie pozwanej odsetek karnych od zadłużenia przeterminowanego w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP za okres od dnia następującego po dniu wymagalności każdej raty kapitału do dnia 4 maja 2015 r. i łączna wartość tych odsetek wynosi 31,82 zł. Powód wskazał, iż do dnia wniesienia pozwu pozwana wpłaciła łącznie kwotę 1 611,15 zł, która została zaliczona zgodnie z umową na pokrycie kosztów, odsetek i należność główną. Nadto powód wskazał, iż zgodnie z umową domaga się kosztów działań windykacyjnych w łącznej kwocie 100 zł.

Nakazem zapłaty z dnia 26 maja 2015 r. orzeczono zgodnie z zadaniem pozwu.

Postanowieniem z dnia 3 lipca 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie uchylił w całości wydany nakaz zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kielcach, a to wobec niewskazania przez powoda w wyznaczonym terminie aktualnego adresu pozwanej.

Pozwana pod doręczeniem jej odpisu pozwu i wezwania na rozprawę na aktualny adres nie zajęła żadnego stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 sierpnia 2013 r. powód (...) sp. z o.o. SMS Kredyt Sp. j. we W. zawarł z pozwaną J. S. (1) umowę pożyczki na podstawie której powód udzielił pozwanej pożyczki gotówkowej w kwocie 1 000 zł na okres od 27 sierpnia 2013 r. do 27 sierpnia 2014 r. włącznie; od kwoty pożyczki naliczane było oprocentowanie w wysokości 12% (z zastrzeżeniem, że jeżeli odsetki maksymalne będą wyższe niż 12%, należne będą odsetki maksymalne). § 4 umowy stanowił, iż rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosi 554,16%, a całkowita kwota do zapłaty przez pożyczkobiorcę na dzień zawarcia umowy wynosi 2 400,06 zł, na co składa się: kwota pożyczki 1 000 zł oraz całkowity koszt pożyczki: opłaty od komunikatów SMS 2,46 zł, odsetki za okres kredytowania 66,24 zł a także prowizja za udzielenie pożyczki naliczona za okres obowiązywania umowy w kwocie 1 333,82 zł.

Powód sporządził dwa wezwania do zapłaty: pismem z dnia 10 czerwca 2014 r. w którym wezwał pozwaną do uregulowania zadłużenia w kwocie 188,98 zł oraz pismo z dnia 12 marca 2015 r. w którym wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 915,90 zł.

Pozwana J. S. (2) uiściła na rzecz powoda łącznie kwotę 1 611,15 zł: w dniu 1 października 2013 r. kwotę 200 zł, w dniu 25 października 2013 r. kwotę 111,15 zł, w dniu 13 grudnia 2013 r. kwotę 500 zł, w dniu 7 stycznia 2014 r. kwotę 200 zł, w dniu 19 lutego 2014 r. kwotę 200 zł, w dniu 12 marca 2014 r. kwotę 200 zł i w dniu 10 kwietnia 2014 r. kwotę 200 zł. Z wpłat dokonanych przez pozwaną na kapitał została zaliczona kwota 653,27 zł, na odsetki umowne zaliczono kwotę 53,64 zł, na odsetki karne zaliczono kwotę 1,85 zł, zaś na opłatę operacyjną zaliczono kwotę 902,39 zł.

dowód:

- umowa pożyczki k. 18 – 22
- pisma powoda k. 23 – 24
- zestawienie wpłat k. 40.

Sąd zważył, co następuje:

(...) sp. z o.o. SMS Kredyt Sp. j. we W. przeciwko J. S. (1) nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. § 2 powołanego przepisu stanowi, że w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W niniejszej zaś sprawie zdaniem Sądu brak było podstaw do wydania wyroku zaocznego uwzględniającego żądanie pozwu, albowiem część okoliczności przywołanych przez stronę powodową w jego uzasadnieniu budziła wątpliwości.

Stosownie do treści art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie wynikały ze złożonych przez stronę powodową do akt dokumentów w postaci umowy pożyczki nr (...) z dnia 27 sierpnia 2013 r. oraz zestawienia dokonanych przez pozwaną spłat (k. 40). Dotyczy to w szczególności faktu, iż w dniu 27 sierpnia 2013 roku pomiędzy (...) sp. z o.o. SMS Kredyt Sp. j. we W. i J. S. (1) zawarta została umowa pożyczki gotówkowej, zgodnie z treścią której powód udzielił J. S. (1) pożyczki na okres od dnia 27 sierpnia 2013 roku do dnia 27 sierpnia 2014 roku, przy czym zgodnie z treścią § 1 ust

1 tej umowy J. S. (1) otrzymała do dyspozycji kwotę pożyczki w wysokości 1 000,00 zł. Zgodnie z treścią § 4 ust 2 w/w umowy pożyczki całkowita kwota do zapłaty przez pożyczkobiorcę ustalona na dzień sporządzenia umowy wynosiła 2 400,06 zł i składały się na nią: kwota pożyczki 1 000 zł oraz całkowity koszt pożyczki: opłaty od komunikatów SMS 2,46 zł, odsetki za okres kredytowania 66,24 zł a także prowizja za udzielenie pożyczki naliczona za okres obowiązywania umowy w kwocie 1 333,82 zł. Zgodnie z § 5 umowy pożyczki, J. S. (1) zobowiązała się do terminowego zwrotu udzielonej jej pożyczki wraz ze wszelkimi kosztami, opłatami oraz odsetkami (całkowita kwota do zapłaty) w 12 ratach miesięcznych równych w wysokości 200 zł każda, płatnych w terminie do dnia 27 każdego kolejnego miesiąca, począwszy od dnia 27 września 2013r.. Zgodnie z treścią § 3 pkt 1 i 2 przedmiotowej umowy, oprocentowanie nominalne pożyczki naliczane od całkowitej kwoty pożyczki było stałe w okresie obowiązywania umowy i na dzień zawarcia umowy wynosiło 12% w stosunku rocznym. Pozwana J. S. (2) uiszczała na rzecz powoda łącznie kwotę 1 611,15 zł: w dniu 1 października 2013 r. kwotę 200 zł, w dniu 25 października 2013 r. kwotę 111,15 zł, w dniu 13 grudnia 2013 r. kwotę 500 zł, w dniu 7 stycznia 2014 r. kwotę 200 zł, w dniu 19 lutego 2014 r. kwotę 200 zł, w dniu 12 marca 2014 r. kwotę 200 zł i w dniu 10 kwietnia 2014 r. kwotę 200 zł. Z wpłat dokonanych przez pozwaną na kapitał została zaliczona kwota 653,27 zł, na odsetki umowne zaliczono kwotę 53,64 zł, na odsetki karne zaliczono kwotę 1,85 zł, zaś na opłatę operacyjną zaliczono kwotę 902,39 zł. Powyższe okoliczności znajdują swoje potwierdzenie w treści dokumentów zawartych w aktach sprawy, których wiarygodności żadna ze stron nie kwestionowała, wobec czego nie wzbudziły one również wątpliwości Sądu pod tym względem.

Zestawiając zatem treść umowy z wysokością wpłat dokonanych przez pozwaną teoretycznie stwierdzić należy, iż pozwana nie wywiązała się z wszystkich warunków umowy. Zdaniem Sądu nie oznacza to jednakże, iż powództwo w niniejszej sprawie jest zasadne.

W ocenie Sądu brak było bowiem podstaw prawnych i faktycznych do zasądzenia na rzecz powoda od J. S. (1) kwoty dochodzonej pozwem.

W treści § 4 pkt 2 przedmiotowej umowy pożyczki gotówkowej z dnia 27 sierpnia 2013 2013 roku zawarte zostało postanowienie umowne, zgodnie z którym całkowita kwota do zapłaty przez pożyczkobiorcę ustalona na dzień sporządzenia umowy wynosić miała 2 400,06 zł i składały się na nią: kwota pożyczki do wypłaty w wysokości 1000 zł, kwota 2,46 zł tytułem opłaty komunikatu SMS, kwota odsetek umownych za cały okres kredytowania w wysokości 66,24 zł oraz naliczona przez powoda provizja za udzielenie pożyczki w wysokości 1 333,82 zł. Ponadto w treści § 6 pkt 8 – 10 przedmiotowej umowy pożyczki wskazano, iż w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki pożyczkobiorca wyraża zgodę na dokonywanie przez pożyczkodawcę wysyłania do pożyczkobiorcy pisemnych monitów zawierających wezwanie do zapłaty w postaci SMS i listów, kontaktu telefonicznego z pożyczkobiorcą w celu wezwania do zapłaty, prowadzenie przez pożyczkodawcę lub za pośrednictwem osób trzecich działań zmierzających do windykacji wymagalnych wierzytelności przysługujących mu na podstawie w/w umowy pożyczki, polegających na monitach telefonicznych i w postaci wiadomości SMS tekstowych oraz głosowych, a także wizytach w miejscu zamieszkania. Katalog stosowanych środków monitujących, wysokość opłat oraz zasady stosowania tych czynności a także podstawę prawną ustalenia wysokości kosztów sądowych i komorniczych miała określać tabela.

Tak określona treść § 4 pkt 2 lit b) przedmiotowej umowy pożyczki gotówkowej nr z dnia 27 sierpnia 2013 roku w ocenie Sądu stanowiła niedozwolone postanowienia umowne umowy zawartej z konsumentem, które kształtowało prawa i obowiązki pozwanej J. S. (1) w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jej interesy, a zatem z mocy art. art. 385¹ § 1 k.c. przedmiotowe postanowienia umowne nie wiążą pozwanej J. S. (1) w stosunkach z powodem (...) sp. z o.o. SMS Kredyt Sp. j. we W..

Umowa pożyczki jest stosunkiem cywilno – prawnym. Zasada swobody umów wyrażona w art. 353¹ k.c. doznaje jednakże ograniczeń przewidzianych w ustawie, a w niniejszej sprawie w szczególności w takim zakresie, w jakim przewidują to przepisy o ochronie interesów konsumentów. J. S. (1) spełnia bowiem wymagania z art. 22¹ kc pozwalające uznać ją za konsumenta nawiązującego stosunek prawny z przedsiębiorcą.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż J. S. (1) przystąpiła do umowy na warunkach standardowych, sformułowanych uprzednio przez powoda, posługującego się wzorcem umowy w postaci umowy pożyczki gotówkowej.

Teść umowy - wzorzec należy zbadać pod kątem jednoznaczności i zrozumiałości sformułowań (art. 385 § 2 kc) oraz pod kątem ich ewentualnej abuzywności, polegającej na kształtowaniu praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (art. 385⁽¹⁾ kc). Przepis art. 385⁽¹⁾ § 1 k.c. przewiduje, że postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie uzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (§ 3). Klauzula generalna wyrażona w § 1 komentowanego przepisu zawiera dwa kryteria oceny postanowienia umowy, jako niedozwolonego: dobre obyczaje i interesy konsumenta. "Dobre obyczaje" są w zasadzie równoważnikiem zasad współżycia społecznego, jako że zgodnie z utrwaloną judykaturą do zasad tych zalicza się tylko reguły postępowania niesprzeczne z etyką, moralnością i aprobowanymi społecznie obyczajami. „Interesy” konsumenta rozumieć należy szeroko, a więc nie tylko jako interes ekonomiczny, przy czym dla prawidłowego zastosowania powołanego przepisu wymagany jest, aby naruszenie było „rażące”. Klauzule abuzywne są klauzulami nienegocjowanymi, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu i które w sposób niesymetryczny kształtują prawa i obowiązki stron. Wyjątek od ochrony z art. 385⁽¹⁾ § 1 k.c. dotyczy tylko postanowień indywidualnie uzgodnionych, ponieważ powoduje to brak zaskoczenia konsumenta. Niedozwolone klauzule umowne odnoszą się zatem do jednostronnie ujętych uprawnień kształtujących, albo zastrzeżonych tylko na rzecz przedsiębiorcy, zastrzeżonych dla obu stron, lecz nieproporcjonalnie, przewidujących arbitralność ich wykonania przez przedsiębiorcę, niesymetrycznego rozkładu praw i obowiązków stron umowy, co prowadzi do wynaturzenia konsensusu (vide: E. Łętowska, Prawo umów konsumenckich Warszawa 2002 r. s. 348).

Sąd zważył, iż zamieszczone w przedmiotowej umowie pożyczki stawka prowizji za udzielenie pożyczki (nazywana też w pozie opłatą przygotowawczą) której powód dokonał naliczenia wobec pozwanej z tytułu zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki przewiduje jednostronne uprawnienie dla powoda jako pożyczkobiorcy obciążenia pożyczkodawcy obowiązkiem zapłaty arbitralnie ustalonej przez powoda należności, których wysokość w sposób rażący została zawyżona w stosunku do rzeczywistego kosztu przygotowania umowy pożyczki gotówkowej z dnia 27 sierpnia 2013 roku oraz postawienia do dyspozycji pozwanej kwoty 1 000 zł stanowiącej kwotę pożyczki do wypłaty. W ocenie Sądu ustalenie przez stronę powodową w treści w/w umowy pożyczki kosztów prowizji w wysokości 1 333,82 zł, tj. w wysokości 133,38 % kwoty pożyczki do wypłaty ($1\ 333,82\ \text{zł} / 1\ 000\ \text{zł} \times 100\% = 133,38\ \%$), stanowiło obejście przez powoda przepisu art. 25 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tekst jedn. Dz.U 2014 poz. 1497 z późn. zm.) oraz załącznika nr 4 do tej ustawy. Przepis powyższy przewiduje bowiem, że rzeczywista roczna stopa oprocentowania stanowiąca całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta, wyrażony jako wartość procentowa całkowitej kwoty kredytu w stosunku rocznym, jest ograniczona do wysokości obliczonej zgodnie z wzorem matematycznym zawartym w załączniku nr 4 do cyt. ustawy. Wskazać bowiem należy, iż postanowienia przedmiotowej umowy pożyczki przewidują naliczanie odsetek "od kwoty pożyczki" jednakże na całkowitą kwotę pożyczki składały się obok kwoty 1 000 zł faktycznie postawionej do dyspozycji pożyczkobiorcy również kwoty prowizji w wysokości 1 333,82 zł, które nigdy nie zostały faktycznie wypłacone przez powoda pozwanej. Zauważyć również należy, że powód w treści zawartej pomiędzy stronami umowy pożyczki z dnia 27 sierpnia 2013r. nie zdefiniował w żaden sposób "prowizji" zwanej również "opłatą przygotowawczą" stanowiącej składniki kwoty żądania pozwu, ani też sposobu i podstawy ustalenia jej wysokości na kwotę odpowiednio 1 333,82 zł.

Nadto zauważyć należy, iż zgodnie z treścią przepisu art. 359 § 2¹ k.c. według brzmienia obowiązującego w dacie zawarcia umowy, maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (odsetki

maksymalne). Jak wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego, § 4 umowy stanowił, iż rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosi 554,16%. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 58 § 1 k.c. czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. § 3 powołanego przepisu stanowi, że jeżeli nieważnością jest dotknięta tylko część czynności prawnej, czynność pozostaje w mocy co do pozostałych części, chyba że z okoliczności wynika, iż bez postanowień dotkniętych nieważnością czynność nie zostałaby dokonana.

W przekonaniu Sądu zastrzeżenie w umowie obowiązku zapłaty przez pożyczkobiorcę innych kosztów (prowizji), które powodują, że rzeczywista roczna stopa oprocentowania jest tak rażąco wygórowana, stanowi obejście zakazu zastrzeżenia w umowie odsetek wyższych niż maksymalne i jako takie dane postanowienie umowne jest dotknięte sankcją nieważności.

Ponadto zamieszczone w przedmiotowej umowie postanowienia § 6 pkt 8 - 10 dotyczące zryczałtowanych kosztów postępowania windykacyjnego, których powód zastrzegł sobie możliwość naliczania wobec pozwanej z tytułu wykonania telefonu do pożyczkobiorcy, wysyłania wiadomości w postaci SMS i głosowych, wysłania pismem wezwania do zapłaty i czynności windykacyjnych przewidują jednostronne uprawnienie dla powoda jako pożyczkobiorcy obciążania pożyczkodawcy obowiązkiem zapłaty arbitralnie ustalonych przez powoda należności, których wysokość w sposób rażący została zawyżona w stosunku do rzeczywistego kosztu wykonania tych czynności. W treści pozwu powód domagał się natomiast zasądzenia składającej się na przedmiot żądania pozwu m.in. kwoty 100 zł tytułem naliczonych przez siebie kosztów windykacyjnych. Jako fakt powszechnie znany i nie wymagający dowodu (art. 228 § 1 k.p.c.) uznać bowiem należy, iż koszt wykonania typowego połączenia telefonicznego na terenie Polski czy to do sieci telefonii stacjonarnej czy też sieci telefonii komórkowej wynosić może maksymalnie kilka złotych i to przy założeniu kilkunastu minut trwania rozmowy telefonicznej, zaś koszt wysłania jednej wiadomości tekstowej SMS na telefon komórkowy to kwota maksymalnie kilkunastu groszy, również stawki opłat pocztowych za doręczenie przesyłek pocztowych poleconych kształtują się na poziomie zaledwie 5 – 6 zł. Brak było również podstaw w niniejszej sprawie do przyjęcia zasadności naliczania przez powoda kwoty 100 zł za podejmowane czynności windykacyjne, albowiem powód w żaden sposób nie sprecyzował w treści uzasadnienia pozwu, jakiego konkretnie rodzaju czynności zostały objęte tą opłatą, zaś co do dołączonych do pozwu dwóch pism: z dnia 10 czerwca 2014 r. i 12 marca 2015 r. powód wykazał jedynie, iż je sporządził, nie wykazał natomiast, by wysłał je pozwanej (do pozwu nie dołączono dowód nadania w/w pism). Stwierdzić zatem należy, iż powód nie wykazał w niniejszej sprawie, że podjął on jakiegokolwiek inne czynności windykacyjne wobec pozwanej celem zapłaty należności wynikającej z umowy pożyczki gotówkowej z dnia 27 sierpnia 2013r. uzasadniające obciążenie J. S. (1) kosztami opłat windykacyjnych w łącznej kwocie 100 zł ustalonych przez powoda na podstawie § 6 w/w umowy pożyczki.

Reasumując należy przyjąć, iż J. S. (1) nie jest związana treścią § 4 pkt 2 lit. b) ani też § 6 pkt 8 – 10 umowy pożyczki gotówkowej z dnia 27 sierpnia 2013 roku, bowiem postanowienia te nie uzgodnione indywidualnie z nią ukształtowały jej prawo w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jej interes, a strony są związane umową w pozostałym zakresie.

Powyższe oznacza, iż pozwana zobowiązana była zwrócić stronie powodowej kwotę 1 000 zł udzielonej pożyczki gotówkowej wraz z odsetkami umownymi oraz z ewentualnymi odsetkami karnymi. Jak zaś wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego, pozwana uiściła na rzecz powoda łącznie kwotę 1 611,15 zł: w dniu 1 października 2013 r. kwotę 200 zł, w dniu 25 października 2013 r. kwotę 111,15 zł, w dniu 13 grudnia 2013 r. kwotę 500 zł, w dniu 7 stycznia 2014 r. kwotę 200 zł, w dniu 19 lutego 2014 r. kwotę 200 zł, w dniu 12 marca 2014 r. kwotę 200 zł i w dniu 10 kwietnia 2014 r. kwotę 200 zł, przy czym z wpłat dokonanych przez pozwaną na kapitał została zaliczona kwota 653,27 zł, na odsetki umowne zaliczono kwotę 53,64 zł, na odsetki karne zaliczono kwotę 1,85 zł, zaś na opłatę operacyjną zaliczono kwotę 902,39 zł.

Jak zaś już wyżej wskazano, pozwanej nie wiążą postanowienia umowne w zakresie obowiązku zapłaty przez nią prowizji. Skoro zatem z wpłat dokonanych przez pozwaną na poczet prowizji (opłaty operacyjnej) zaliczono kwotę

902,39 zł, oznacza to, iż kwota ta powinna zostać zaliczona na brakującą część kapitału (z kwoty 1 000 zł kapitału zaliczono powódce spłatę kwoty 653,27 zł) oraz odsetki umowne (z kwoty 66,24 zł zaliczono pozwanej spłatę kwoty 53,64 zł). Powyższe oznacza, iż pozwana nie tylko nie jest obowiązana do zapłaty na rzecz powoda jakiegokolwiek kwoty, lecz że po jej stronie wystąpiła nadpłata w spłacie zobowiązania.

Mając powyższe na uwadze Sąd powództwo oddalił w całości.

SSR Katarzyna Latała